

ИМПЕРАТОРСКИЯТ ШИФЪР

ГОРДЪН КОРМАН

ЕГМОНТ

Посвещавам на мама – човека от рога Кахил
заг кулусите.

Г.К.

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да
бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The 39 CLUES – The Emperor's Code*
Copyright © 2010 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, THE 39 CLUES, and associated logos are trademarks and/or registered
trademarks of Scholastic Inc.

Book design and illustration by SJI Associates, Inc.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Йорданка Генчева
Коректор Танка Симеонова

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Абагар“ АД, Велико Търново, 2010
ISBN 978-954-27-0554-3

ГЛАВА 1

Пътникът се разкиха още в мига, в който клетката за домашни любимци мина покрай него.

– А... пчих! А... пчих! А... пчих!

Ейми и Дан Кахил застинаха на пътеката между сегалките в боинга на „Бритиш Еървейс“. Закакаха пристъпът да отmine. Но това не се случи. Кухането дори се засили – всеки път тялото на мъжа се разтърсваше като от взрив.

– Едва ли е чак *толкова* страшно! – каза нетърпеливо Дан.

Притеснен от врявата, Саладин се огледа тревожно в клетката.

– Мъър?

Зад двете деца от рога Кахил застана тяхната гувернантка Нели Гомес. Беше надула айпода си до гупка – слушаше „Рамонес“. Единственото, което забелязваше, беше, че мъжът се гърчи с насълзени очи.

– Казвах ли ви аз, че мексиканските закуски от онази серия са пълни с черен пипер! – извика тя.

Стюардесата чу боботещия ѝ глас и го ѝде да види какво става. Каза на пътника, който кихаше, нещо на китаЙски, и се извърна към Ейми и Дан.

– Господин Лиъ явно е алергичен към котешки косми.

Налага се домашният Ви любимец да пътува в багажното отделение.

– Но на междинния полет от Мадагаскар ни разрешиха да го вземем с нас в салона – възрази Ейми.

Нели вече беше изключила айпога.

– Не може ли господин Лиъ да се премести на друга седалка?

– Съжалявам. Самолетът е пълен.

Салагин, котаракът порода египетска мау, не се предаде без бой. Възмутеното му „мъър“ огласяше целия салон чак докато вратата не се затвори след него.

Господин Лиъ избърса носа си, а Ейми и Дан се промушиха покрай него, за да стигнат до местата си. Нели се настани един ред зад тях и отново Включи айпога.

– Ама че гадост! – промърмори Дан – вече не го свърташе на едно място. А самолетът дори не се беше отдалечил от изхода! – Вторият ни безкраен полет, а Салагин дори не е с нас. Какво по-страшно от това?

Двамата с Ейми се погледнаха за миг и побързаха да извърнат очи. Въпросът беше глупав и Дан го знаеше. Какво по-страшно ли? Ами например истинската причина Дан да е кисел, а Ейми – припряна с него. Която нямаше нищо общо с дългите полети и котарациите.

Магригалите!

След всички тези седмици Ейми и Дан най-последно бяха разбулили загадката към кой клан от рода Кахил се числят. Те не бяха от клана Лусиан – умните, вечно кроящи нещо ненадминати стратези. Не бяха и от клана Джанъс с неговите гении и творци. Не бяха и от клана Томас – Все потомци на воини, яки и физически силни. Не бяха и от рода Екатерина – новаторите, най-великите изобретатели, които светът е познавал.

Не. През цялото време, докато обикаляха земното кълбо

В търсене на трийсет и деветте ключа към загадката, Ейми и Дан принадлежах на Магригалите.

Магригалите. По-страшно и от най-страшното. Избили до крак руското царско семейство, те бяха продължили да изтребват хора от всички континенти. Не се свеняха да мамят, саботират, лъжат, убиват и най-вече да сеят ужас. Дори хората от клана Лусиан се плашеха от Магригалите – а от Лусиан се плашеха всички.

„Все едно цял живот да не се поглеждаш в огледалото. После изведнъж да видиш отражението си и да разбереш, че си чудовище“, помисли си Ейми.

Как беше възможно да са от клана на Магригалите, без изобщо да погодират? През целия път от Африка си задаваха отново и отново този въпрос. Въпреки всичко се надяваха, че ако си задават въпроса достатъчно често, отговорът може и да се промени, изключвайки от себе си ужасната истина.

Но Магригалите бяха толкова потайни, че се пазеха и от самите себе си. Бабата на Ейми и Дан – Грейс, очевидно също беше от клана на Магригалите. След смъртта на майка им и на баща им тя им беше най-близкият човек на света. И въпреки това не беше казала и дума за Магригалите.

„Ето че си отиде и Грейс“, помисли натъжена Ейми. Дватамата с Дан бяха сами... ако не броим Нели. А също, разбира се, любимия котарак на баба им Саладин.

Още не бяха свикнали с мисълта, че са от прочутия рог Кахил. Не можеха да повярват, че наистина участват в издирването на трийсет и деветте ключа – възможност двете сирачета от Бостън да се превърнат в най-могъщите хора в историята на човечеството! И ето че сега върху тях се стовари и този удар. Майка им и баща им явно също бяха Магригали. Означаваше ли това, че са *били* от лошите?

Напоследък Ейми се измъчваше от големи душевни терзания в опит да проумее какво се крие в сърцето ѝ. В него нямаше само благодат и светлина. Там се таеше и гняв, породен от неизбежните мръсни номера в тази надпревара. Изабел – дори само името на убийцата на родителите им беше достатъчно, та на Ейми да ѝ причернее пред очите.

Изабел, която я беше прегръщала като малка. Която я беше наричала „миличка“ и се беше вживяла в ролята на любещата леля.

Изабел, която беше превърнала две щастливи деца в сираци...

„Мъст!!!“ Това беше не толкова разумна мисъл, колкото взрив от емоции, тласък на двигател, който се върти на пълни обороти. Тази гума изникна в съзнанието на Ейми толкова внезапно, че можеше да бъде породена само от онова, което тя беше наследила от Магригалите.

„Дали дълбоко в себе си усещаш, че си от лошите?“

Ейми подкани брат си:

– Опитай се да поспиш. Щом пристигнем в Китай, ще бъдем капнали от дългия полет и часовата разлика.

– Спах през целия път от Африка – промърмори Дан.

Самолетът се отдалечи от изхода и започнаха да им обясняват правилата за безопасност.

– Малко след като излетим, можете да се възползвате от видеозабавленията на екрана върху облегалката пред вас – оповестиха. – Първият ни изграден филм се казва „Терминатор. Избавлението“.

– Ура! – Дан извади от джоба на седалката слушалките. – Най-после да ни провърви и на нас.

– Идните поколения ще изучават леващината ти – уведоми го най-сериозно Ейми.

– Я стига – отвърна брат ѝ. – Късметът е като обрив. Плъзва навсякъде. Може пък наистина да ни провърви.

Той си сложи слушалките точно когато боингът започна да се провира между другите самолети, подкара с тътен по пистата и излетя.

Под тях изникна поредният град – Лондон. При всяко разклащане и подскачане на самолета господин Лиъ се вкопчваше в страничната облегалка така, че чак кокалчетата на пръстите му побеляваха. Но Дан и Ейми вече бяха опитни пътешественици, които почти не обръщаха внимание на турбуленцията. Само за няколко седмици двете деца, никога не напускали Бостън, бяха посетили над десет държави на пет различни континента.

Дан смъкна стола и насочи вниманието си към екрана отпред. Но когато екранът светна, момчето видя не началото на „Терминатор. Избавлението“, от което ти спира дъхът, а пишно украсен дворец.

– Ама че... – възкликна момчето и започна да превключва каналите.

Навсякъде даваха двореца.

– Какво толкова е станало? – изсъска Ейми.

– Къде е Терминаторът?

Сестра му също включи екрана и се взря в дворцовата сцена.

– Знам го този филм... – лицето ѝ изведнъж омекна. – „Последният император“. Гледала съм го два-три пъти... заедно с Грейс.

На гърлото ѝ заседна буца. Нагпреварата за ключовете към загадката беше много оспорвана. Заради това човек лесно можеше да забрави, че не са минали и два месеца от смъртта на Грейс Кахил.

Грейс... Магригал... Нямаше недоразумение. Ейми и Дан дори бяха видели магригалското ѝ скривалище.

„Чудо голямо. Пак си я обичах... и продължавам да я обичам...“

Дан не беше в съзливо настроение.

– Уф, пуснали са друг филм!

Пресегна се да натисне копчето и да повика стюардесата, но точно тогава зърна екрана пред алергичния си съсед. Там даваха „Терминатор“ в целия му футуристичен блясък.

Смаян, Дан се надигна от седалката, обърна се назад и се вторачи в преобърнатия сайборг върху екрана на Нели.

– На Всички освен на нас са им пуснали „Терминатор“!

Ейми се смръщи.

– Защо само на две седалки показват друго?

– Има световен заговор да ме уморят от скука – завайка се брат ù.

Под залите за пътници на „Хийтроу“ кипеше бурна дейност. Долу по тармака на едно от най-големите световни летища като в мравуняк сновяха цяло войнство механици и носачи.

Няколко служители от поддръжката тъкмо бяха седнали да пийнат чай и да си починат, когато в съблекалнята забелязаха нов човек. Беше по-възрастен от останалите, може би някъде към седемдесетте. Той смъкна работния комбинезон и другите видяха, че отголу е облечен много добре – в кашмирен блейзър, поло и панталон – всичките черни. Ако се бяха взрели по-внимателно, щяха да забележат, че служебната значка с името е фалшива. Мъжът не работеше тук. Не работеше никъде.

Никои от служителите не го познаваше – за разлика от Ейми и Дан. Той ги следваше по петите и беше обиколил заедно с тях половината земно кълбо.